

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΝΟΥΦΕΛΔ

ΕΝΑ ΦΕΙΔΙ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Α θημάει πάντα, απ' τα τόσα ταξίδια μου στις μακρινές χώρες του κόσμου, μιά τρεμερή περιπέτεια μου, που ήταν για μένα, για το μέλλον μου, για όλη την κατοπινή ζωή μου, σαν ένα απολαυστικό ριζικό των κήφων.

Είχα εγκατασταθεί ως καλλιεργητής στα νότια σύνορα της Αμερικανικής πολιτείας της Καρολίνας. Το πιο κοντινό χωριό άπειχε δυό ώρες δρόμο απ' τις φριτες μου, όπου δεν είχα κανέναν άνθρωπο, με τον οποίο θα μπορούσα ν' ανταλλάξω μερικές λέξεις. Ήμουν αποχωρημένος να ζω σαν ερημίτης ανάμεσα στους μαύρους εργάτες, μακρινά απ' τις ευθιμες συνταραχές, τις γενναίες και τους φίλους μου, απ' τους οποίους η αγάπη της περιπέτειας με είχε απομακρύνει. Έτσι, δυό χρόνια έπειτα απ' την εγκατάστασή μου στην ερημιά αυτή, έννοισηα πειά πως είχε πεθάνει μέσα μου κάθε πόθος πολιτισμένης ζωής.

Ξαφνικά, μιά άνοιξηάτιχη μέρα, ήθεσε κι' εγκατεστάθηκε σ' ένα άλλο χτήμα, όχι μακρινά απ' τις φριτες μου, ένας άλλος ξένος. Ένας αγαθός 'Ολλανδός, που είχε μαζί του και τη γυναίκα του. Γνωριστήκαμε άμέσως, πιάσαμε στενή φιλία και πριν τελειώσει ο πρώτος χειμώνας, αγαλιάμαστε κιάλας σαν αδέρφια.

Ρίχαρδ Χόστεν ήταν τ' όνομα του φίλου μου. Ήτανε ένας ψηλός και δυνατός άντρας με μάτια καθαρά κι' άπονηρένια. Η 'Ελα, η γυναίκα του, ήτανε μόλις δεκαεννιά χρόνων — ένα ζοηρό κορίτσι άζόμα — που τρελλανόταν για τις μεγάλες πολύχρωμες πεταλούδες και τα χτυπητά λουλούδια του μέρους που ζούσαμε. Η ζωηρετική όμορφιά του Νότου, με τα χρώματα και τ' αρώματά της, γέμιζε την παιδάστικη καρδιά της μικροπαντρεμένης 'Ολλανδέζας με παράξενα, τρελλά αισθήματα και πόθους.

Ο πρώτος χρόνος πέρασε με την πιο γλυκιά φιλία και όμοноια μεταξύ μας. Η καθήμενόνες συναντήσεις μας στα παρθένα δάση της περιωχής, κάνανε ν' αναπτύσσεται μέσα μας όλοένα και περισσότερο το λουλούδι της φιλίας, που δεν μπορεί ποτέ ν' άνθισση με παρόμοιο τρόπο στα κοσμικά σαλόνια του πολιτισμένου κόσμου.

Μιά μέρα όμως, ή τύχη τάφερε έτσι, ώστε λίγο έλειψε να γίνει ο πιο θανάσιμος έχθρος του καλύτερου φίλου μου.

Και ξέρετε τί έσωσε τη φιλία μας; "Ενα φειδί! Ναι, αν δεν έμπαινε στη μέση το φειδί αυτό, θα είχα κείνη μιά τρέλλα άσχηγώρητη, άνεπανόζηωτη και τραγική.

Ο Χόστεν ένα βράδυ είχε φύγει για κάποιο μακρινό χτήμα του, όπου θάμνε ως το πρωί της άλλης μέρας. Η γυναίκα του ή 'Ελα, φοβότανε τη μοναξιά και πιο πολύ τους μαύρους, που σινηθίζουν πάντα να τριγουρίζουν στις άγροικίες των λειζών, όταν ξέρουν πως βιάζεται εκεί μιά όμορφη γυναίκα.

Με παρακάλεσε λοιπόν να πάω στο σπίτι της, για να της κρατήσω συντροφιιά και να την προστατέψω από κάθε ένδεχόμενο κίνδυνο.

Πραγματικά, μόλις βασίλευσε ο ήλιος, πήγα στο σπίτι του φίλου μου. Η 'Ελα με περιέμενε στον κήπο. Ήταν μιά απ' τις μαγευτικές και ξελογιάστρες εκίνες βραδείες, που παίρνουν τα λογακά των ανθρώπων και τους κάνουν συχνά να μην έχουν συνείσθηση του τί κάνουν. "Ως τα μεσάνυχτα καθόμαστε σιωπηλοί κάτω απ' τα μυρωμένα δέντρα κι' άκούγαμε τις παράξενες νυχτερινές φωνές της ερημιάς.

Ξαφνικά όμως έννοισηα να ξενιτάω μέσα μου ο κομισμένος πόθος, ο πόθος για μιά γυναίκα, και θα μπορούσε να με κάνει εδύχισιμένο, όπως έκανε η γυναίκα αυτή το φίλο μου Χόστεν. Σε μιά στιγμή, τα χέρια μας σιναντηρήκανε. Κι' αντί ν' αποτραβηχθούν, μείνανε, άθελά μας σχεδόν, έννοισηα στην τυχαία εκείνη έπαφη και τα δάχτυλά μας άναξήτηθηκαν μέσα στο σκοτάδι, σ' ένα παραεταμμένο, θερμό σάξιμο...

Σιγανά, σαν να μιλούσε στον έαυτό της, ή 'Ελα ψιθύρισε: — Η ήσυχιά αυτή με τρελλάνει... Ο μορφομένος άέρας με κάνει να χάνω τα λογικά μου... Αισθάνομαι τον πόθο να με σφιξήη κάποιος με δύναμη στην άγκαλιά του, να με πάρη μαζί του μακρινά, μακρινά, σε μέρη άγνωστα και μαγευμένα... "Ω, το νοιώθω πως είναι

τρέλλα αυτό!... Το καταλαβαίνω... 'Αλλά το φταίξιμο δεν είναι δικό μου... Φταίει ή ξελογιάστρα αυτή νύχτα....

Τα παράξενα αυτά λόγια θολώσανε δλιτέλα πειά τη σκέψη μου. Τα χείλη μου άναξήτησανε με φιλογερό πάθος το στόμα της. Κι' εκείνη άποκρίθηκε στο φίλι μου. Δεν άποτραβήχτηκε καθόλου και χωρίς κομμά άντίστασι, μ' άφησε να την πάρω ξαφνικά στην άγκαλιά μου και να γεμίσο τα χείλη της και τα μάτια της με φιλιά, φιλιά τρελλά, φιλογερά, παράφορα. Έπειτα άραπαξα το χέρι της και της είπα:

— "Ελα, πάμε να φύγομε από δω! — "Όπου και νάνα! φώναξε έγω, κυριευμένος απ' την άκατανίκητη τρέλλα του πόθου. "Ελα μαζί μου!... Δεν θα γυρίσομε ποτέ πειά πίσω... "Ελα!...

— Ναι, έρχομαι!... Έρχομαι!... ψιθύρισε. Σήρσοσα στην άγκαλιά μου σαν μικρό παιδί την όμορφη 'Ολλανδέζα και με το τρυφερό εκείνο φροτίο μου άρχισα να τρέχω έξω, μέσα στο πηχτό σκοτάδι. Τα χιμμένα μαλλιά της με χτυπούσαν άπαλά στο πρόσωπο και το μεθυστικό άρωμα του κοριμού της μου είχε πάρει δλιτέλα πειά το νού.

Ξαφνικά, το πόδι μου σκόνηαπε σε κάποιο γλιστερό έμπόδιο. "Ενα ρίγος φρίκης διέτρεξε όλο το κοριμύ μου. Είχα πατήσει ένα μεγάλο φειδί!...

Η δυνάμεις μου παραλύσανε μονομιάς και στάθηκα εκεί, άκίνατος να κάμω κι' ένα βήμα. Την ίδια στιγμή έφριξα μιά ματιά στο έδαφος κι' άμέσως άφησα απ' τα χέρια μου τη γυναίκα που κρατούσα. Το φειδί έκαμπύλωνε το κοριμύ του, έτοιμο να ριχτή επάνω μου, κι' ο κίνδυνος της στιγμής αυτής, της τόσο άγωνιάδους, με ξανάφερε μονομιάς στη συνείσθηση της πραγματιζότητος.

Με το σκληρό πέλμα του παπουτσιού μου πάτησα το κεφάλι του συκαμερού έρπετου και το κρατήσα ζουλιγμένο, μ' όλη μου τη δύναμη, στο χόμα, ενώ αυτό με το κοριμύ του με χτυπούσε άγριεμένα και τυλίγονταν σφιχτά γύρω στο πόδι μου. Για κανένα λόγο δεν θα σήμανα την ώρα εκείνη το πόδι μου απ' το κεφάλι του επανίδιου αυτού έχθρου, όσο κι' αν μου πουνούσαν τα φρενασιμένα χτυπηματά του.

— "Ενα τσεκούρι! Φέρτε ένα τσεκούρι! φώναξε λαχανιασμένος. Μά ή νεαρή 'Ολλανδέζα είχε γυρίσει κιάλας στο σπίτι της, ξεφρονίζοντας απ' τον τρομό της. Σε λίγο, μερικοί ύπηρέτες τρέξανε κοντά μου και σκοτώσανε το φειδί.

"Ε, λοιπόν, τί τα θέλετε... Από τότε που δημιουργήθηκε ο κόσμος, αυτή ήταν ή πρώτη φορά που ένα φειδί επρόλαβε μιά μεγάλη άμαρτία...

Η 'Ελα έμεινε τρεις μέρες στο κρεβάτι με νευροκό πυρετό. "Όταν έγινε καλά και σιναντηθήκαμε πάλι, ή μικρή 'Ολλανδέζα δεν είχε καν το θάρρος να με κιντάξη στα μάτια! Σίγουρα, ή γυναίκα αυτή ποτέ άλλοτε δεν θάχε το κουράγιο να φανή άπιστη στον άντρα της! Κι' αυτό θα το χωστάη στο εύλογημένο εκείνο φειδί, που παρουσιάστηκε στην πιο κατ'άλληλη στιγμή, για να ξαναφέρει, αυτή κι' έμένα, στη συνείσθηση του καθήκοντος...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ "Αν υπάρχει δίκαιη άνθρωπινο έξηγιασμένο από τα πάθη, είναι αυτό που χάνει ο φιλόστοργος πατέρας, κρατώντας στην άγκαλιά του την άρρωστη κόρη του.

Βά λ τ ε ρ Σ κ ώ τ "Ας άφροσομε, ότι θα έρθη κάποιο καιρός που θα μάθομε να μην άδιαφορούμε στη δυστυχία και του άθλιωτου πλάσματος που έχει αισθήσεις.

Γ ο υ ό σ γ ο υ ο ρ θ "Ο έρωας δεν λογαριάζει τις άποστάσεις. Η Σηστός και ή 'Αβιδος χωρίζονται απ' τη θάλασσα κι' όμως ο Έρωας τις έννοσε μ' ένα βέλος από το τόξο του.

Σ ί μ ο ν τ ς

Το φειδί έκαμπύλωνε το κοριμύ του, έτοιμο να ριχτή επάνω μου!...